

Børn, skal der tillægges disse en Erstatning, bestemt efter de paagældendes Alder. Erstatningen til Enke og Børn samt andre, hvem Raadet i Medfør af Bestemmelsen under d. eventuelt tillægger Erstatning, maa dog i intet Tilfælde overstige det syv-dobbelte af den afdødes Aarsløn. Erstatningen til Børnene, hvor der efterlades en fuldt ud erstatningsberettiget Ægtefælle, maa saaledes i intet Tilfælde overstige det tredobbelte af afdødes Aarsindtægt og for hvert Barn ikke overstige $1\frac{1}{2}$ Gang afdødes Aarsindtægt. Erstatningen til hvert enkelt Barn skal, idet man bibeholder den nu-gældende Ordning, at Børnene er erstatningsberettigede, saalænge den afdøde havde Forsørgelsespligt overfor dem, herefter udgøre saa mange Attendedele af den Erstatning, der højst kan tillægges et Barn, som dette endnu manglede i at være fyldt 18 Aar. I Overensstemmelse med Lovgivningen i Udlandet har man ment det rigtigt at forlade den hidtil gældende Ordning, hvorefter der gøres Forskel paa Ægtebørn og Børn født udenfor Ægteskab. Saafremt Erstatningen, beregnet efter disse Regler, vil overstige det foreslaaede Maksimum af 7 Gange Aarslønnen, maa der finde en Reduktion Sted for hver enkelt erstatningsberettiget efterladt. Reduktionen vil sædvanligvis være at foretage forholdsmæssig for alle de paagældende, men man har ikke ment det rigtigt hverken at optage en Bestemmelse herom eller i det hele en udformet Bestemmelse om Beregningen af Børnenes Erstatning i selve Løven, idet der i adskillige Tilfælde, f. Eks. hvor det drejer sig om svagelige Børn eller Børn, som af anden Aarsag havde særlig økonomisk Støtte fra den afdøde behov, maa anse det for rigtigt, at Raadet ved Udmaalingen af Erstatningen til de paagældende er frit stillet. Saafremt de foreslaaede Regler bliver til Lov, vil der formentlig ikke ved denne Ændring af Erstatningsberegningen blive foranlediget nogen Nedsættelse eller nogen Forhøjelse af det samlede Beløb, der kommer til Udbetaling til efterladte. Af de Beregninger, som man desangaaende har foretaget, fremgaar det, at der i 1921 til efterladte blev udredet i Industriafdelingen 542 365 Kr., i Landbrugsafdelingen 369 014 Kr., i Søfartsafdelingen 196 000 Kr. og i Fiskeriafdelingen 97 850 Kr., ialt 1 205 229 Kr. Efter de nu foreslaaede Regler vilde den samlede Erstatning til efterladte have udgjort i Industriafdelingen 563 472 Kr., i Landbrugsafdelingen 355 115 Kr. i Søfartsafdelingen 196 100 Kr. og i Fiskeriafdelingen 113 150 Kr., ialt 1 227 837 Kr., det vil sige ca. 2 pCt. mere end det faktisk udredede Beløb.

I § 33 har man ændret den nugældende Bestemmelse om, at den en tilskade-kommen tilkommende Invaliditetserstatning ikke maa overskride det Beløb, for hvilket der kan købes en Livrente, der svarer til den Procentdel af Aarslønnen, som Invaliditetsprocenten angiver, til at Erstatningen ikke maa overstige det Beløb, for hvilket der kan købes en Livrente, der svarer til $\frac{2}{3}$ af den Procentdel af Aarslønnen, som Invaliditetsprocenten angiver. Man maa nemlig finde det rigtigt, at Erstatningsniveauet ved Invaliditet principielt ikke overstiger Erstatningsniveauet ved Dagpengeydelsen. Under Hensyn til forskellige fra adskillige Medlemmers Side fremsatte Betæneligheder foreslaas den dog kun gældende for Personer paa 60 Aar og derover, hvad der svarer til Undtagelsesbestemmelserne i § 41 med Hensyn til Lønfastsættelsen. Navnlig for saadanne Personer, hvis Arbejdsevne er ved at ebbe ud, synes det stødende ved Invaliditetserstatningens Fastsættelse at naa op til fuld Dækning af det lidte økonomiske Tab.

I den nugældende Lovs § 23, 2det Stk., 3die Linje har man foreslaaet Ordet »særlig« slettet, idet man mener, at Ulykkesforsikringen ogsaa i Tilfælde, hvor den almindelige Sygehjælp, f. Eks. paa Grund af Bestemmelsen i Sygekasselovens § 24, er ophørt, bør yde almindelig Sygehjælp til Sygekassepatienter; men det er herved en Forudsætning, at der ikke meddeles Stadfæstelse paa en Sygekassevedtægt, der indeholder Bestemmelse om, at Ydelse af almindelig Sygehjælp er Kassen uvedkommende i de Tilfælde, hvor den paagældendes Sygdom hidrører fra Ulykkestilfælde, der henhører under Ulykkesforsikringsloven.

Med Hensyn til anstillede Overvejelser og de foreslaaede Ændringer vedrørende Ulykkesforsikringslovens Bestemmelser om Søfart og Fiskeri skal følgende bemærkes:

Fra Fiskeriets Repræsentanter har der gentagne Gange lydt stærke Krav om en fuldstændig Omordning af Forsikringen for de ved Fiskeriet beskæftigede Personer. Kravene gaar i 3 Retninger. For det første har man ønsket, at alle de Skibe, der anvendes til Fiskeri, uanset deres Størrelse, skulde samles i et Forbund, for det andet har man, under Henviisning til en stadig Hævden af, at der kun undtagelsesvis er Tale om et egentligt Arbejdsgiverforhold i Fiskerierhvervet, ønsket, at Erstat-